

УДК 347.91/95

Ю. Д. ПРИТИКА

Юрій Дмитрович Притика, доктор юридичних наук, професор, професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка

УНІФІКАЦІЯ ПРОЦЕДУР НАДАННЯ МІЖНАРОДНОЇ ПРАВОВОЇ ДОПОМОГИ В МЕЖАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

У процесі розгляду національними судами справ, ускладнених іноземним елементом, виникає необхідність у здійсненні різних процесуальних дій в інших юрисдикціях, наприклад, у процесі підготовки справи до розгляду виникає обов'язок суду повідомити іноземних учасників про час та місце розгляду справи. За загальним правилом юрисдикція державних судів має територіальний характер, тобто розповсюджується на певну територію, а отже, суд може виконувати процесуальні дії лише в межах власної країни. Для здійснення процесуальних дій в іноземній державі необхідна згода останньої. З метою ефективного забезпечення взаємодії юрисдикційних органів різних держав у світі запроваджено міждержавний механізм надання міжнародної правової допомоги, головним інструментом реалізації якого є іноземне судове доручення. Отже, надання міжнародної правової допомоги у цивільних справах як однієї з форм міждержавного співробітництва здійснюється на підставі двостороннього або багатостороннього договірно-правового механізму. Багатосторонні міжнародні договори як універсального, так і регіонального характеру є продуктом міжнародної уніфікації норм міжнародного цивільного процесу.

Окремим аспектам дослідження питань універсальної та регіональної уніфікації процедур надання міжнародної правової допомоги займалися Д. Аверін, І. Гетьман-Павлова, Джон Був'єр (John Bouvier), Джон Джордж Коелт (John G. Koeltl), Джон Кірнан (John S. Kiernan), Д. Дмитрієва, І. Дробязкіна, І. Ізарова, А. Лесін, М. Петрова, О. Рибак, Г. Цірат та інші.

З метою вироблення єдиних підходів до забезпечення комплексної системи охорони і захисту прав та інтересів осіб, які проживають в ЄС, Європейським парламентом та Радою ЄС було зроблено ряд важливих кроків на шляху створення єдиного правового простору ЄС за допомогою механізмів уніфікації правових норм, що регулюють надання міжнародної правової допомоги, зокрема в сфері передачі судових і позасудових документів та отримання доказів у справах транскордонного характеру. Така уніфікація правових норм сприяє посиленню кооперації між державами, що, у свою чергу, забезпечує ефективний розгляд цивільних та комерційних справ з іноземним елементом.

Говорячи про процес уніфікації, варто звернути увагу на наявність різних підходів у визначенні поняття уніфікації права. Наприклад, Н. Вілкова під уніфікацією права міжнародних договорів розуміє створення у праві різних держав однакових за змістом норм, призначених для регламентування відповідної групи правовідносин, які замінюють положення національного законодавства такими одноманітними нормами і тим самим створюють однаковий правовий простір, що дозволяє забезпечити єдині або подібні правові умови функціонування господарюючих суб'єктів¹.

Н. Дороніною було запропоновано розглядати уніфікацію права в широкому і вузькому розумінні. Під уніфікацією права в широкому значенні розуміється рух до гармонійної взаємодії різних правових систем, а у вузькому сенсі – створення однакових норм цивільного права².

Як зазначає Г. Пакерман, під уніфікацією права слід розуміти не тільки однакові норми, які створюються в міжнародному договорі або яких повинні дотримуватися учасники ринкових відносин за взаємною згодою, але також і інші засоби досягнення гармонійної взаємодії національно-правового регулювання³.

Водночас, на думку О. Кушнар'євої, уніфікація призначена не лише для оптимізації, упорядкування, стандартизації різних сфер суспільного життя, а й покликана вдосконалювати нормативні тексти шляхом використання й упорядкування вживаної в них термінології⁴.

Повертаючись до питання уніфікації міжнародної правової допомоги в ЄС, слід зазначити, що єдині стандарти порядку виконання іноземного судового доручення передбачені в двох основних регламентах ЄС.

Це Регламент Європейського парламенту і Ради ЄС № 1393/2007 від 13 листопада 2007 р. «Про передачу в державах-членах судових і позасудових документів з цивільних і комерційних спорів (сервіс за документами)», яким було замінено дію Регламенту Європейського парламенту і Ради ЄС № 1348/2000 від 29 травня 2000 р. з однойменною назвою⁵. Зазначений регламент врегулював порядок передачі судових та позасудових документів; визначив мову запиту і мову судових та позасудових документів; визначив умови відмови у виконанні запиту про вручення; передбачив можливість повторного вручення документів після виправлення помилок, що були допущені в запиті, наприклад, які стосуються порушення вимог щодо мови, якою повинно бути складено доручення або наявності його перекладу; визначив вимоги до оформлення сертифікату завершення процедури вручення судового або позасудового документа і способи вручення судових та позасудових документів.

Наступний Регламент Європейського парламенту і Ради ЄС № 1206/2001 від 25 травня 2001 р. «Про співпрацю між судами держав-членів при отриманні доказів у цивільних та комерційних справах» регулює процедуру та способи передачі запиту (судового доручення) щодо отримання доказів за кордоном; особливості підтвердження щодо виконання запиту про збирання та отримання доказів; мову складення такого запиту; строк повідомлення щодо неповноти запиту про отримання доказів; процедуру виправлення помилок; питання надіслання і виконання запиту; підстави відмови від виконання запиту; можливість безпосереднього порядку зносин між судовими органами у сфері отримання доказів⁶.

Як вже зазначалось, у зв'язку з прийняттям Регламенту ЄС та Ради ЄС № 1393/2007 від 13 листопада 2007 р. було скасовано дію Регламенту Ради ЄС № 1348/2000 «Про вручення в державах-членах ЄС судових та позасудових документів у цивільних та комерційних справах». До найбільш важливих змін, які були внесені Регламентом 1393/2007, коментатори відносять такі:

- 1) вимога до «агентства з отримання документів» ужити всіх необхідних заходів з передачі документа якнайшвидше і в будь-якому разі – протягом одного місяця з моменту отримання;
- 2) створення нової стандартної форми інформування адресата про його право відмовитися від документа;
- 3) уведення єдиної фіксованої оплати витрат, що заздалегідь узгоджені державами-членами;
- 4) запровадження єдиних умов для обслуговування поштою⁷.

Крім того, ст. 24 Регламенту 1393/2007 було визначено вимогу кожні п'ять років розглядати застосування цих правил і пропонувати поправки, які можуть виявитися необхідними.

За результатами застосування зазначеного регламенту Європейська комісія склала звіт про виконання уніфікованих правил надіслання документів за період з 2007 р. по 2012 р., в якому, зокрема, зазначалось, що гармонізовані правила значно прискорили пересилання необхідних документів з судових справ між країнами ЄС, а, отже, строк доставки судових документів для Австрії, Бельгії, Фінляндії, Німеччини, Греції та Португалії значно скоротився⁸.

Регламент 1393/2007 передбачає умови відмови у прийнятті документів, зокрема у випадках, якщо документ, який необхідно вручити, складений та до нього прикладено переклад мовою, відмінною від: мови, яку адресат розуміє; або офіційної мови держави-члена ЄС, до якої направляється документ; або у випадку, якщо в цій державі кілька офіційних мов, офіційної мови чи однієї з офіційних мов того регіону, де здійснюється вручення документа.

У цьому випадку можливе повторне вручення документа за умови, що до документа додається відповідний переклад на одну з необхідних для цієї держави мов.

Регламент 1393/2007 встановив обов'язок держав-членів ЄС призначати органи так звані «агенції, що отримують документи», які будуть виконувати функції надання інформації агентствам, що передають документи, вирішення проблем, які виникають у процесі передання документів та виконання в окремих випадках функцій органу, що передає документ, для вручення органу, що має отримувати документ у власній країні (ст. 3 Регламенту).

Регламент 1393/2007 передбачив можливість для особи, якій має бути здійснено вручення, відмовитись від прийняття документа та строки такої відмови. Зокрема, така відмова у прийнятті документа для вручення може бути здійснена в момент самого вручення, або шляхом повернення врученого документа протягом одного тижня з дати вручення на підставі того, що документ складено не тією мовою, яку розуміє адресат, або мовою іншою, ніж офіційна мова запитуваної держави чи документ не супроводжувався перекладом на одну з цих мов. При цьому датою вручення документа є: а) дата вручення документа з перекладом; б) якщо за законодавством держави-відправника документ повинен бути вручений у визначений строк, датою вручення є дата, яка зазначена у законодавстві цієї держави.

Новели у регулюванні процедури вручення документа за Регламентом полягають у тому, що обов'язок інформувати отримувача про існуючі підстави для відмови від прийняття документів поширено й на інших осіб, які вправі вручати документи, конкретизовані вимоги щодо форми такого повідомлення адресата спеціальною проформою, визначені способи відмови від отримання документів і встановлено строк для такого повернення у один тиждень.

Стосовно строку виконання запиту про вручення документів Регламент 1393/2007 зазначає, що вручення має відбутися якомога швидше та встановлює загальний максимальний строк в один місяць. Якщо протягом цього строку документ не буде вручено, агенція запитуваної держави має повідомити запитувачу агенцію про це та вказати строк, протягом якого документ буде вручено. Як свідчить досвід застосування положень Регламенту 1393/2007, наявність чіткого строку виконання іноземного запиту про вручення документів

позитивно вплинуло на процедуру виконання. Наприклад, у Німеччині збільшилася кількість транскордонних послуг з 14 463 тис. випадків у 2009 р. до 16 329 тис. у 2010 р.; у Великобританії кількість збільшилась з 9,852 тис. випадків у 2009 р. до 10,395 тис. випадків у 2010 році⁹.

Оформлення вручення документа здійснюється за допомогою складання сертифікату завершення (сертифікату про вручення документа), який підтверджує факт вручення судового документа. Цей сертифікат складається офіційною мовою запитуючої держави чи однієї з офіційних мов країни походження документа або іншою мовою, вказаною державою-членом ЄС.

Вручення судових документів не передбачає жодних платежів чи відшкодування податків або витрат на вручення документів, оплачуваних державою, до якої направляється документ.

Поряд з основним способом передачі та вручення судових документів Регламент 1393/2007 передбачає такі альтернативні (додаткові) способи: дипломатичними або консульськими агентами держави, суд якої розглядає справу, без застосування примусу щодо будь-яких осіб, що належать до інших країн-членів; консульські канали; надсилання судових документів безпосередньо поштою особам, які перебувають за кордоном; вручення документів заінтересованими особами безпосередньо через судових виконавців або компетентних посадових осіб держави, на території якої має відбутися вручення документа; вручення документів судовими працівниками, службовцями та іншими компетентними особами запитуючої країни безпосередньо через судових працівників, службовців та інших компетентних осіб запитуваної держави; за надзвичайних обставин можуть використовуватися дипломатичні канали¹⁰.

Цікавою з точки зору можливостей запровадження в українську практику надання міжнародної правової допомоги є процедура надіслання судових документів поштою. Разом із тим застосування цього порядку викликає певні труднощі у правозастосовній практиці держав-членів ЄС. Одна з проблем полягає в розбіжності положень національного процесуального законодавства, зокрема, які національні правила цивільного судочинства повинні застосовуватись при визначенні кола осіб, щодо яких може бути здійснено поштову доставку. Крім того, положення національного законодавства деяких держав вимагають доставки судових документів поштою на адресата *in personam*. Ще одна проблема у зв'язку із застосуванням поштового порядку зносин – це власна нормативна база поштової служби, оскільки, як правило, при міжнародних зносинах використовуються спеціальні міжнародні документи та правила (наприклад, правила Всесвітнього поштового союзу або Правила, які пропонують спеціалізовані компанії, що надають прискорені поштові послуги), що регулюють порядок доставки рекомендованих листів з повідомленням про вручення. Крім того, у ряді держав-членів ЄС поштові органи повинні дотримуватися додаткових статутних правил у тих випадках, коли йдеться про судовий чи будь-який інший офіційний документ. Одним із можливих шляхів вирішення означених проблем, на наш погляд, є запровадження стандартної міжнародної форми вручення при використанні поштового порядку зносин.

Наступним правовим актом, важливим у здійсненні процесу уніфікації процедур надання міжнародної правової допомоги в державах-членах ЄС, став Регламент Ради ЄС №1206/2001 від 25 травня 2001 р. «Про співпрацю між судами держав-членів при отриманні доказів у цивільних та комерційних справах». Означений документ відіграє важливу роль у забезпеченні кооперації між країнами ЄС у сфері отримання доказів у справах з іноземним елементом та певним чином замінює Гаазьку Конвенцію про отримання за кордоном доказів у цивільних або комерційних справах 1970 року¹¹, яка була ратифікована не всіма державами-членами ЄС. Попри наявність Регламенту 1206/2001 держави-члени ЄС можуть укладати угоди або двосторонні чи багатосторонні договори між собою за певних умов. Так, ст. 21² Регламенту 1206/2001 передбачає, що Регламент не виключає можливість державами-членами ЄС зберігати чи укладати договори або домовленості між двома або більше з них для подальшого полегшення отримання доказів, за умови, що вони сумісні (не суперечать) з положеннями Регламенту.

Головним наслідком прийняття Регламенту 1206/2001 стало суттєве спрощення порядку збирання та отримання доказів в іншій державі-члені ЄС у цивільних або комерційних справах шляхом створення стандартизованих правил для всіх держав-членів. Відповідно до ст. 1 Регламенту 1206/2001 його положення повинні тлумачитися автономно, незалежно від правових порядків члена-держави ЄС, з якої походить запит, або запитуваної держави.

Предметом регулювання Регламенту 1206/2001 є визначення процедури отримання за кордоном доказів у цивільних та комерційних справах, в основу якої покладено принцип безпосередніх зносин між компетентними судами держав-членів з приводу направлення та виконання судових доручень з питань отримання доказів та безпосереднього отримання доказів судами, що розглядають справи в інших державах-членах. Зокрема відповідно до п. 15 Вступних положень Регламенту 1206/2001 для того, щоб полегшити збір доказів, необхідним є забезпечення можливості для суду в запитуючій державі-члені, відповідно до закону держави-члена, безпосередньо відбирати докази в державі-члені ЄС, але з додержанням вимог, визначених центральним органом або компетентним органом запитуючої держави-члена.

Для полегшення пошуку компетентних органів чи компетентних судів, які мають виконувати судові доручення про отримання доказів, організацією «The European Judicial Network» було розроблено спеціальний інструмент (електронна система): Європейський судовий атлас «The European Judicial Atlas», в якому, наприклад, можна знайти перелік та інформацію щодо компетентних органів у Німеччині¹². Наявність такої системи значно полегшує організацію зносин з приводу надіслання і виконання судового доручення між країнами ЄС.

Регламентом 1206/2001 передбачено десять форм для звернення з судовим дорученням про отримання доказів та обміну інформацією щодо його виконання. Серед них такі: запит (судове доручення) про отримання доказів (форма А); повідомлення про отримання запиту (форма В); повідомлення про затримку у зв'язку з відсутністю необхідної для виконання інформації (форма С); повідомлення про неможливість виконання у зв'язку з невнесенням депозиту на витрати, необхідні для виконання (форма D); повідомлення про відмову у виконанні запиту (форма Е); повідомлення сторін та представників запитуючого суду про місце та час здійснення процесуальних дій (форма F); повідомлення про неможливість виконання запиту впродовж 90 днів (повідомлення про затримання у виконанні) (форма G); повідомлення про неможливість виконання на підставі ч. 2 ст. 14 Регламенту № 1206/2001 упродовж 60 днів (форма H); запит безпосередньо до запитованого суду (форма I); повідомлення центрального органу про умови національного законодавства, за яких буде виконано запит, упродовж 30 днів (форма J).

Регламентом 1206/2001 для спрощення правил щодо змісту судового доручення передбачено загальні вимоги до змісту іноземного судового доручення. Запит та всі інші документи, що супроводжують запит, повинні бути звільнені від підтвердження автентичності або іншої відповідної формальності, що в свою чергу пришвидшує надіслання іноземного судового доручення та забезпечення його виконання.

Документи, які запитуваний суд надсилає після виконання запитованим органом іноземного судового доручення, мають супроводжуватися перекладом на мову, якою було складено іноземне судове доручення.

Протягом семи днів з дня отримання запиту компетентний суд повинен надіслати повідомлення про отримання іноземного судового доручення до запитуючого органу.

Регламентом 1206/2001 також передбачено порядок повідомлення про неможливість виконання іноземного судового доручення, зокрема, у ст. 8 Регламенту зазначається: якщо запит не може бути виконаний, оскільки не містить необхідної інформації (через неповноту змісту іноземного судового доручення), запитуваний суд повідомляє про це запитуючий суд без зволікань і не пізніше, як протягом 30 днів з моменту отримання запиту та надсилає прохання направити запитованому суду відсутню інформацію, яка повинна бути вказана чітко.

У практиці застосування Регламенту 1206/2001 виникали питання можливості застосування передбачених ним процедур у випадку використання при зборі доказів технічних засобів зв'язку, наприклад, чи можливо допитати свідка в режимі відеоконференції? Аналіз положень Регламенту та практики його застосування дають можливість ствердно відповісти на це запитання, адже відповідно до ст. 17 Регламенту 1206/2001 це є допустимим, якщо запитуючий суд потребує збирання доказів безпосереднього в іншій державі-члені, він може подати відповідний запит до центрального органу або компетентного органу держави, використовуючи певну форму. Отже, запитуючий суд держави-члена може зробити запит до запитованого суду щодо можливості використовувати комунікаційні технології у виконанні доручення про витребування доказів, зокрема, за допомогою відеоконференції і телеконференції з посиланням на п. 4 ст. 11 Регламенту 1206/2001. Таке іноземне судове доручення повинно бути виконане без зволікань та протягом 90 днів з моменту його отримання.

Регламентом 1206/2001 передбачено особливості збору доказів за допомогою додаткових способів, зокрема, коли збір доказів здійснюється членами судового персоналу або іншою особою, яка буде призначена відповідно до законодавства держави-члена запитованої держави.

Говорячи про значення Регламенту 1206/2001 для уніфікації процедур надання міжнародної правової допомоги в ЄС, варто підтримати думку Г. Цірата, який вказує, що в ньому, по-перше, уніфіковані практично всі форми документів, за допомогою яких компетентні органи мають спілкуватися один з одним. По-друге, закріплено вимоги до змісту запиту, мови, встановлено терміни, протягом яких мають здійснюватися відповідні дії, повідомлення про отримання (упродовж семи днів з дня отримання), виконання судових доручень (упродовж 90 днів), інформування про затримку у виконанні з причин ст. 8 п. 1.2 (30 днів з дати отримання запиту), повідомлення про відмову у виконанні запиту (упродовж 60 днів). По-третє, закріплено перелік підстав, за наявності яких у виконанні запиту може бути відмовлено тощо. Регламент обмежив (скоротив) кількість можливих заяв та застережень з боку країн-членів, чим посприяв одноманітності та значно уніфікував режим¹³.

Порівнюючи механізм надання правової допомоги щодо отримання доказів за кордоном, запроваджений в ЄС з універсальним механізмом, врегульованим у Конвенції про отримання за кордоном доказів у цивільних або комерційних справах 1970 р., слід зробити висновок, що відмінністю Регламенту 1206/2001 є те, що він не передбачає таких способів передачі судових доручень, як за посередництвом консула запитуючої країни та не передбачає права дипломатичних представників та консульських агентів запитуючих держав, акредитованих в інших країнах-членах, здійснювати необхідні процесуальні дії в цих державах з метою безпосереднього отримання доказів у осіб, що мешкають на території цих держав. Головним способом передачі судових доручень Регламент 1206/2001 передбачає безпосередню взаємодію між компетентними судами або право судів одних держав безпосередньо отримувати докази на території інших держав-членів.

Таким чином, із запровадженням Регламенту 1206/2001 та Регламенту 1393/2007 в межах ЄС створено єдиний порядок надання міжнародної правової допомоги у сфері вручення судових та позасудових документів та отримання доказів за кордоном, необхідної для ефективного вирішення справ транскордонного характеру, який став черговим елементом єдиної європейської системи захисту цивільних прав та інтересів.

¹ Договорное право в международном обороте / Н. Г. Вилкова. – М. : Статут, 2002. – 78 с.

² *Дороніна Н. Г.* Уніфікація та гармонізація права в умовах економічної інтеграції держав / Н. Г. Дороніна // Право і економіка. – 1997. – № 17–18. – С. 85.

³ *Пакерман Г. А.* Определение понятия «унификации права» в современных условиях экономического развития / Г. А. Пакерман : [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://studiijuridice.md/revista-nr-1-2-2011/opredelenie-ponyatiya-unifikatsii-pra> – Название с экрана.

⁴ *Кушнарьюва О. В.* Поняття і природа уніфікації нормативно-правової термінології / О. В. Кушнарьюва // Юридична психологія та педагогіка. – 2011. – № 2 (10). – С. 58–61. (С. 60–61?)

⁵ Regulation (EC) No. 1393/2007 of the European Parliament and the Council of 13 November 2007 on the service in the Member States of judicial and extrajudicial documents in Civil or commercial matters (service of documents) : [Electronic resource]. – Mode of access : <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX%3A32007R1393>

⁶ Report from the Commission to the Council, the European Parliament and the European Economic and Social Committee on the application of the Council Regulation (EC) 1206/2001 of 28 May 2001 on cooperation between the courts of the Member States in the taking of evidence in civil commercial matters : [Electronic resource]. – Mode of access : <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/ALL/?uri=CELEX:32001R1206>

⁷ *Ізарова І. О.* Теоретичні засади цивільного процесу Європейського Союзу : моногр. / І. О. Ізарова. – К. : ВД «Дакор», 2015. – С. 234–235.

⁸ Report from the Commission to the Council, the European Parliament and the European Economic and Social Committee on the application of the Council Regulation (EC) 1348/200 on the service in the Member States of judicial and extrajudicial documents in Civil or commercial matters : [Electronic resource]. – Mode of access : <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?qid=1423168016111&uri=CELEX:52004DC0603>

⁹ Report from the Commission to the Council, the European Parliament and the European Economic and Social Committee on the application of the Council Regulation (EC) 1393/2007 of the European Parliament and of the Council on the service in the Member States of judicial and extrajudicial documents in Civil or commercial matters (service of documents) : [Electronic resource]. – Mode of access : http://ec.europa.eu/justice/civil/files/report_service_documents_en.pdf

¹⁰ *Цірат Г. А.* Міжнародний цивільний процес: сучасний стан та перспективи міжнародно-правової уніфікації : моногр. / Г. А. Цірат. – Х. : Вид-во Іванченка І. С., 2013. – С. 202.

¹¹ Про отримання за кордоном доказів у цивільних або комерційних справах : Гаазька Конвенція від 18 березня 1970 р. : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_922

¹² The European Judicial Atlas : [Electronic resource]. – Mode of access : http://ec.europa.eu/justice_home/judicialatlascivil/html/te_centralbody_de_en.htm

¹³ *Цірат Г. А.* Вказана праця. – С. 201.

Резюме

Притика Ю. Д. Уніфікація процедур надання міжнародної правової допомоги в межах Європейського Союзу.

Розглядається процес уніфікації процедур надання міжнародної правової допомоги щодо отримання за кордоном доказів та вручення за кордоном судових та позасудових документів у межах Європейського Союзу. Проаналізовано процедуру та способи передачі запиту (судового доручення) про надання правової допомоги, особливості підтвердження щодо виконання, строк виконання доручення, підстави відмови від виконання запиту.

Ключові слова: міжнародна правова допомога, уніфікація, надіслання та виконання судового доручення про вручення за кордоном судових та позасудових документів, запит про отримання за кордоном доказів, Регламент ЄС 1206/2001, Регламент ЄС 1393/2007.

Резюме

Притика Ю. Д. Унификация процедур предоставления международной правовой помощи в пределах Европейского Союза.

Рассматривается процесс унификации процедур предоставления международной правовой помощи относительно получения за границей доказательств и вручения за границей судебных и несудебных документов в пределах Европейского Союза. Проанализированы процедура и способы передачи запроса (судебного поручения) о предоставлении правовой помощи, особенности подтверждения исполнения, срок исполнения поручения, основания отказа от исполнения запроса.

Ключевые слова: международная правовая помощь, унификация, отправка и исполнение судебного поручения о вручении за границей судебных и несудебных документов, запрос о получении за границей доказательств, Регламент ЕС 1206/2001, Регламент ЕС 1393/2007.

Summary

Prytyka Y. Unification procedures for international legal assistance in The European Union.

The paper is devoted to the unification procedures for international legal assistance in obtaining evidence abroad and the service of judicial and extrajudicial documents within The European Union. The author analyzes the procedures and methods of transmission request (court order) for legal assistance, especially the confirmation of implementation deadline orders, the grounds for refusal to perform the request.

Key words: international legal unification, unification, dispatch and execution of the letter of service abroad of judicial and extrajudicial documents, request for evidence abroad, Regulation EU 1206/2001, Regulation EU 1393/2007.